

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **nezl. A. R.**, právně zast. Mgr. Petrou Schinnenburgovou, advokátkou, se sídlem Praha 10, V Nových domcích 13, proti žalovanému: **Policie České republiky**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2007, č. j. 8 Ca 286/2006 – 40,

t a k t o :

- I.** Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2007, č. j. 8 Ca 286/2006 – 40, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Žalovanému **se zakazuje** provést výmaz údajů vedených o domnělém otci žalobce až do konečného rozhodnutí ve věci.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal v zákonné lhůtě kasační stížnost proti shora označenému usnesení Městského soudu v Praze. Tímto usnesením uvedený soud odmítl žalobu stěžovatele na ochranu před nezákonným zásahem. Stěžovatel se touto žalobou domáhal, aby soud žalovanému přikázal sdělit veškeré informace, které jsou o domnělém otci žalobce známy.

Městský soud v Praze o žalobě rozhodoval podle části třetí hlavy druhé dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce spatřoval nezákonný zásah v odmítnutí žalovaného sdělit žalobci údaje z informačního systému, a to jména, příjmení a adresy svého otce, s odvoláním na zákon č. 101 /2000 Sb., o ochraně osobních údajů a dále též vzhledem k ustanovení § 159 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že neposkytnutí požadovaných informací nenaplnuje pojmové znaky zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s., a žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti napadl usnesení Městského soudu v Praze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. pro nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Podle jeho názoru jsou splněny všechny podmínky pro poskytnutí ochrany podle § 82 s. ř. s., neboť sdělení žalovaného ze dne 27. 3. 2006, jímž došlo k zamítnutí žádosti o poskytnutí informací o domnělém otci žalobce je v rozporu s ústavními zákony, žalobce je tímto úkonem zkrácen na svých právech znát své rodiče, daný úkon směřuje vůči žalobci jako konkrétní osobě a důsledky zásahu trvají. Stěžovatel současně zdůraznil, že hrozí, že pokud nedojde ke sdělení údajů vedoucích k identifikaci jeho otce do konce listopadu 2007, že tyto údaje budou zničeny, neboť údaje evidované v souladu s ustanovením § 160 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, se u osob na území České republiky pouze ubytovaných uchovávají jen po dobu 5 let.

S ohledem na uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Po podání kasační stížnosti stěžovatel samostatným podáním učinil návrh na vydání předběžného opatření, jímž se žalovanému zakazuje provést výmaz údajů vedených o domnělém otci žalobce až do konečného rozhodnutí ve věci.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 s. ř. s., v rozsahu důvodů, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti. Z úřední povinnosti poté přihlédl k vadě, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Ze obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 9. 7. 2004 v souvislosti s řízením o určení otcovství nezletilého žalobce v Německu požádala jeho matka Cizineckou policii České republiky v Praze (žalovaného) o sdělení údajů o mladém muži z Norska, který pobýval v Hotelu A., K. 115, P. 6, s nímž společně v uvedeném hotelu strávila noc z 30. 11. na 1. 12. 2002, a následně se jí narodil syn (žalobce). Přípisem ze dne 29. 7. 2004 bylo zástupkyni matky stěžovatele žalovaným sděleno, že vzhledem k existenci zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a zejména k ustanovení § 159 zákona č. 326/1999 Sb., lze další data k identifikaci této osoby poskytnout na základě požadavku věcně a místně příslušného soudu. Matka žalobce požádala žalovaného o poskytnutí požadovaných údajů o domnělém otci žalobce znovu přípisem ze dne 22. 2. 2006, na který žalovaný odpověděl přípisem ze dne 27. 3. 2006, s tím, že veškeré možné informace jí byly poskytnuty v zaslané zprávě ze dne 29. 7. 2004. Znovu bylo zopakováno, že vzhledem k existenci zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a zejména k ustanovení § 159 zákona č. 326/1999 Sb., lze další data k identifikaci této osoby poskytnout pouze na základě požadavku soudu nebo příslušného orgánu. V žalobě podané k Městskému soudu v Praze žalobce uvedl, že na území Německa zahájil soudní řízení o určení otcovství a stanovení výše vyživovací povinnosti, návrh byl odmítnut s tím, že nelze na území Německa vést řízení proti blíže neurčené osobě. Žalobce soudu sdělil, že na jeho dotaz mu budou veškeré údaje Policií České republiky sděleny, avšak i tak Úřední soud v Drážďanech žalobu jako nepřipustnou rozsudkem ze dne 31. 7. 2006 zamítl. Proto žalobce podal, ve vztahu k předcházejícímu postupu žalovaného, žalobu k Městskému soudu v Praze proti nezákonnému zásahu, o němž městský soud rozhodl usnesením, které žalobce napadl nyní projednávanou kasační stížností.

Městský soud v Praze v řízení o podané žalobě provedl rozbor definice „nezákonného zásahu“ ve smyslu § 82 s. ř. s., posoudil znaky tohoto institutu ve vztahu k posuzované věci a dospěl k závěru, že ukončení neposkytnutí požadovaných údajů z informačního systému žalobce nemá povahu nezákonného zásahu. Následně dovodil, že v důsledku této skutečnosti chybí základní podmínka pro meritorní projednání věci, tento nedostatek je neodstranitelný, proto žalobu dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právním názorem Městského soudu v Praze v té části rozhodnutí, ve které dovozuje, že neposkytnutí požadovaných údajů z informačního systému žalobce, resp. sdělení, že požadované údaje nemohou být žalobci poskytnuty není zásahem, jak jej má na mysli § 82 s. ř. s. Tento úkon v první řadě musí být úkonem, který není rozhodnutím, přičemž dále musí současně platit, že jde o faktické jednání správních orgánů, naplňující mj. následující dva znaky: 1) musí jít o aktivitu (úkon), nemůže se jednat o pasivitu (nekonání) správního orgánu, a 2) úkon musí být pro osoby, vůči nimž směřuje, závazný tak, aby tyto osoby na základě tohoto úkonu byly povinny něco dát, konat či nekonat.

Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s věcným posouzením povahy tvrzeného nezákonného zásahu, shledal však vadu ve volbě formy rozhodnutí o žalobě. Výše uvedené posouzení splnění podmínek § 82 s. ř. s. a následné vyslovení závěru, zda jde či nejde o nezákonný zásah, je dle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodováním o věci samé. Pokud soud zvažoval naplnění jednotlivých znaků, kterými je definován nezákonný zásah, přičemž dospěl k závěru, že tomu v dané věci tak není, nejedná se o nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nýbrž o nesplnění definičních znaků nezákonného zásahu dle § 82 s. ř. s. Žaloba je v důsledku nesplnění podmínek ust. § 82 s. ř. s. podle § 87 odst. 3 s. ř. s. nedůvodná, nikoli neprojednatelná.

Za podmínky řízení lze označit předpoklady, při jejichž splnění lze ve věci meritorně rozhodnout. V případě žaloby dle § 82 s. ř. s. musí být splněny obecné podmínky na straně účastníků řízení, tj. způsobilost být účastníkem řízení, procesní způsobilost, a dále dle citovaného ustanovení musí být též splněna povinnost tvrzení žalobce, že byl zkrácen na svých právech nezákonným zásahem. Závěr o tom, zda se skutečně jednalo o nezákonný zásah, kterým by žalobce mohl být na svých právech zkrácen, je již hmotněprávním posouzením věci, dle něhož je posouzena důvodnost žaloby.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil podmínky stanovené § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., v důsledku čehož vydal nezákonné rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Přestože v samotném hmotněprávním posouzení důvodnosti žaloby Nejvyšší správní soud rozhodnutí Městského soudu v Praze nezpochybnil, byl v souladu s § 109 odst. 3 s. ř. s. povinen z úřední povinnosti vytknout nesprávnou formu rozhodnutí jakožto vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Je-li návrh soudem odmítnut, má toto rozhodnutí pro navrhovatele jiné právní důsledky, než meritorní zamítnutí žaloby. Pochybení soudu tak nelze posoudit jako formální nedostatek, který by neměl vliv na práva a povinnosti stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto napadené usnesení Městského soudu v Praze dle § 110 odst. 1 ve spojení s § 109 odst. 3 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V dalším řízení je Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), rozhodne tedy o podané žalobě v zákonem předepsané formě. Ve svém rozsudku rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud současně posoudil návrh na vydání předběžného opatření a dospěl k závěru, že návrh je pro hrozící újmu žalobce důvodný. Proto rozhodl tak, že se žalovanému zakazuje provést výmaz údajů vedených o domnělém otci žalobce až do konečného rozhodnutí ve věci.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu